

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **K. M.**, zast. Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou AK se sídlem Hradec Králové, U Soudu 388/1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2016, č. j. OAM-843/ZA-ZA11-ZA15-2016, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 12. 10. 2016 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, v němž vyslovil nepřípustnost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany s odkazem na ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) tohoto zákona a konečně třetím výrokem rozhodl o tom, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti je Polská republika, a to podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní

příslušnosti v některém z členských států, (dále je „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“).

Ve včasné žalobě žalobkyně namítala, že vydané rozhodnutí žalovaného ve věci je nezákonné a nepřezkoumatelné, a to pro vady správního řízení. Zákon byl žalovaným vyložen chybně a rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné. Žalobkyně pochází z Ukrajiny a má strach o svůj život v důsledku tamního válečného konfliktu. Na Ukrajině dochází k masovému porušování lidských práv, k zastrahování a pronásledování odpůrců ruské a ukrajinské politiky. Před rokem se na Ukrajině dostali k moci vrazi, kteří pro dostižení svých cílů obětují ukrajinský lid, neustále umírají lidé, Minské dohody nejsou plněny ani jednou ze stran. Rusko separatisty podporuje a posílá vojáky válčit na Ukrajinu. Amnesty International zveřejnila nové informace o mučení zajatců a o vraždách obou stran konfliktu. Byly shromážděny důkazy o mučení, kterému byla podrobena za poslední tři měsíce stovka unesených civilistů. Na Ukrajinu se tak žalobkyně nemůže vrátit, hrozí jí tam reálné nebezpečí, vážné ohrožení života. V doplnění žaloby ze dne 25. 11. 2016 pak zástupkyně žalobkyně uvedla, že žalobkyni poučila o znění Nařízení EP a Rady č. 604/2013, tato se však domnívá, že tuto úpravu nelze aplikovat absolutně, z Ukrajiny nelze vycestovat kamkoliv kdykoliv, žalobkyně proto využila řešení, které se v dané chvíli jevílo jako schůdné a byla vděčná, že může vycestovat s pomocí jakéhokoliv víza. Věcnou argumentaci o její účasti na událostech na Ukrajině nebral správní orgán v úvahu, jejím jediným blízkým člověkem je její přítel – Čech, proto žádá o azyl zde, má zde zabezpečené i bydlení. Na Ukrajině byla studentkou vojenské školy a s ohledem na své názory, které neskrývala, byla v rámci školy opakovaně upozorněna na nevhodnost svého chování a možné nasazení do bojů, aby si uvědomila, na čí straně stojí. Je tak zřejmé, že na Ukrajině nejsou dodržována základní lidská práva, mj. na projev svobodného politického názoru a na vzdělání, nepohodlní lidé jsou zastrahováni či přímo vystavováni ohrožení života a zdraví. V místě bydliště neprobíhá sice otevřený vojenský konflikt, avšak je zřejmé, že žalobkyni by hrozilo nasazení do bojů, na které zatím nemá dostatečný vojenský výcvik, a to na pozici, kde za neuposlechnutí nesmyslného rozkazu je vojenský soud a odsouzení za trestný čin. Žalobkyně má neověřené informace, že v Polsku dochází k případům sexuálního a genderového násilí v přijímacích střediscích, Polsko v předchozích dvou letech udělilo azyl žadatelům z Ukrajiny pouze v 1 % případů, případy jsou ve všech instancích vyřizovány během 3 – 4 měsíců a jedná se tak evidentně o strach, že by do sousední země mohl nastat exodus Ukrajinců. V Polsku pak je i uměle vytvářen strach z přistěhovalectví a integrace uprchlíků. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu, porušil i § 50 odst. 4, když nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Ustanovení § 10a nebylo aplikováno v souladu se zákonem a žalobkyně splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Konflikt na Ukrajině je ozbrojený a hranice mezi mezinárodním a vnitrostátním již byla dávno překročena, žalobkyně se obává o své zdraví i život. Je přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, ve spojení s čl. 9 odst. 1 písm. e) Směrnice Rady 2004/83/ES z 29. 4. 2004. Poukazuje na prioritu ochrany lidského života, žalovaný si nezaopatřil objektivní potřebné podklady. Žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení, žádala o přiznání odkladného účinku žaloby.

O návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl krajský soud samostatným usnesením ze dne 8. 12. 2016, žádosti nevyhověl.

K žalobě podal žalovaný písemné vyjádření dne 7. 12. 2016, uvedl, že žalobní námitky nepovažuje za oprávněné, správní orgán postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. S žalobkyní byl dne 5. 10. 2016 proveden pohovor k objasnění důvodů žádosti o mezinárodní ochranu, z uvedených skutečností vyplynulo, že 4. 9. 2016 vycestovala přes Slovenskou republiku do ČR, a to na základě schengenského víza, vydaného Polskou republikou, nemá se kam vrátit, není tam práce, v zemi je válka a nedá se tam žít. V ČR má přítele, v Polsku by byla sama a nikoho tam nezná. Vízum si vyřizovala za účelem práce, ale když tam v loňském roce vyjela, aby se zorientovala, zjistila, že by se nejdříve musela podrobit lékařské prohlídce, která je drahá. Z tohoto důvodu si práci nesehnala. V ČR je s ní vedeno řízení kvůli práci bez pracovního povolení. Z cestovního dokladu, kterým prokázala žalobkyně svoji totožnost, plyne, že dne 1. 10. 2016, kdy žalobkyně podala svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany, byla držitelkou schengenského víza č. ..., vydaného Polskou republikou dne 26. 8. 2015 v Lucku, s platností ode dne ...do dne ..., počtem 90 dní pobytu a mnohonásobným vstupem. Správní orgán tak měl za nezbytnou aplikaci čl. 12 Dublinského nařízení, dle něhož je státem, příslušným k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu Polská republika. Dne 6. 10. 2016 požádal žalovaný Polskou republiku o převzetí této příslušnosti, dne 11. 10. 2016 byla obdržena akceptace Polské republiky, s odkazem na čl. 18 Dublinského nařízení je proto Polská republika povinna převzít žadatelku na své území a posoudit zde podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází z řádně zjištěného stavu věci. K námitkám žalobkyně o naplnění podmínek jednotlivých ustanovení zákona o azylu žalovaný podotýká, že jeho rozhodnutí není rozhodnutím věcným, ale procesním, uplatňujícím bezprostředně závazný předpis EU (Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, azylovou relevanci důvodů, uváděných žalobkyní, budou meritorně posuzovat polské státní orgány, které jsou pro posouzení její žádosti příslušné. Polská republika je plnohodnotným členem EU, je považována za bezpečnou zemi původu, dodržující mezinárodní smlouvy a nejsou žádné důvody se domnívat, že by na jejím území docházelo k systematickým nedostatkům v řízeních o žádosti o azyl ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení, které by představovaly riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Dále žalovaný nepovažuje žalobní námitky za takové, které by mohly vést k závěru, že v Polské republice nejsou dodržována lidská práva, zde odkazuje na určité kvalitativní požadavky, které by musely tyto námitky mít – viz rozhodnutí NSS ze dne 22. 3. 2016, čj. 9 Azs 27/2016, kde se soud vyslovil tak, že „evropský azylový systém je vystaven na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit“. Tato domněnka je pak vyvratitelná ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení, avšak pouze tehdy, pokud je vážně třeba se obávat, že v členském státě, do něhož má být žadatel přemístěn, dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů, které s sebou nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Správní orgán o Polské republice takové informace nemá a ani žalobkyně žádné takové nepředložila, nehumánní podmínky ve střediscích v Polsku nejsou zdokumentovány, neplynou ani z obstaraných podkladů žalovaného. Snad případné excesivní ojedinělé případy nemohou založit obavu ze systematických nedostatků, a

pokud by se za pobytu žalobkyně nějaké problémy vyskytly, má možnost obrátit se o pomoc na příslušné polské orgány a instituce. Žalobkyně uváděné sexuální a genderové násilí v pobytových střediscích je uváděno až v žalobě, je neověřené, takové tvrzení nemůže být relevantním důkazním prostředkem. K uváděné informaci o vyhovění 1 % žádostí ukrajinských občanů pak žalovaný připomíná, že taková informace nemůže bez dalšího vést k závěru o vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalovaný se dále vyjádřil i k námitce nového fenoménu migrace v Polsku, s tím, že v ČR žilo v r. 2015 dle údajů ČSÚ 465 000 cizinců s povoleným trvalým či dlouhodobým pobytem, což představuje 4 % cizinců z celkového počtu obyvatel ČR, tvrzení o národnostní homogenitě v Polsku nemůže být relevantním argumentem pro závěr o nutnosti rozhodování českých orgánů ve věci. Postupem, jehož se žalobkyně domáhá, by ČR porušila smysl Dublinského nařízení, a to i s odkazem na rozhodnutí NSS ze dne 28. 7. 2016, čj. 9 Azs 118/2016, pojednávajícím mj. o eliminaci tzv. asylum shopping. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Při jednání soudu dne 23. 1. 2017 předložila žalobkyně soudu diplom ze studia Vojenské školy a dvě fotografie, dokumentující praktický vojenský výcvik. Uvedla, že důvodem pro to, že nechce odjet do Polska, je to, že tam nikoho nezná, kdežto zde má přítele, u něhož má potřebné zázemí. Získat na Ukrajině české vízum je téměř nemožné, v dané situaci tak žalobkyně nezbylo, než využít možnosti vycestování, která byla, a to polské vízum. Je si vědoma obsahu Dublinského nařízení, nicméně některé webové portály azylový proces v Polsku za dostatečný nepovažují, setrvává proto na svém původním návrhu. Na náhradě nákladů řízení účtuje zástupkyně žalobkyně odměnu jejího právního zastoupení, a to v rozsahu tří úkonů právní služby. Pověřená pracovnice žalovaného připomněla, že po zjištění existence schengenského víza, vydaného Polskou republikou, postupoval žalovaný v dikci Nařízení Evropského parlamentu a Rady a jeho čl. 12, Polská republika tento postup akceptuje. Správní orgán je ze všech dostupných prostředků přesvědčen, že v Polské republice nedochází k systematickým nedostatkům azylového řízení, které by mohly mít za následek nelidské či ponižující zacházení s žadatelem, žalobkyně ani žádné takové zprávy nepředložila. Správní orgán proto též setrval na svém původním návrhu na zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení nežádal.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobkyně dne 5. 10. 2016 podala žalovanému údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedla, že je občankou Ukrajiny, téže národnosti, pravoslavného vyznání, svobodná, nikdy nebyla politicky organizována, do ČR přicestovala autobusem přes Slovensko. Za důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany označila to, že se nemá kam vrátit, není tam ani práce. Pracovala dva roky, poslední výplata činila 450 hřiven, řekla si, že dál již nemůže, navíc je tam válka. Na Ukrajině se nedá žít, nechce se tam vrátit. Týž den pak žalobkyně v rámci pohovoru uvedla, že v ČR má přítele, je to navrátilý Volyňský Čech, který zde má již občanství. Žalobkyně byla tázána, zda rozumí danému poučení o Dublinském nařízení, uvedla, že ano. Do Polska odjet nechce, nikoho tam nemá, zde má přítele. Součástí spisu je listina – sdělení o schengenském vízu žalobkyně, vydaném Polskou republikou, s platností od 2. 9. 2015 do 1. 9. 2017.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2

s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobkyně je osobou zletilou, a proto **nelze toto kritérium v jejím případě aplikovat**.

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové její rodiny, a proto na ni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení**.

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žalobkyní

podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové její rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobkyni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.**

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní její rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, proto v jejím případě **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.**

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Odst. 3 cit. článku pojednává o případu, kdy je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu a odst. 4 pak uvádí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odst. 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

Žalovaný konstatoval na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobkyně, že žalobkyně byla dne 1. 10. 2016, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelkou platného národního víza č. ... vydaného Polskou republikou dne 26. 8. 2015 v Lucku s platností ode dne ...do dne ..., počtem 90 dní pobytu a vícenásobným vstupem. **V případě jmenované je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.** V dalším pak žalovaný zkoumal, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že v této zemi dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a v této souvislosti konstatoval, že z podkladových materiálů – zejména Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 20. 9.

2016 – vyplývá, že právním základem řízení o udělení mezinárodní ochrany je Zákon o udělení ochrany cizincům na území Polské republiky ze dne 13. 6. 2013 a Zákon o cizincích ze dne 12. 12. 2013, žádost se podává na území Polské republiky, na hranicích nebo v detenčním centru vždy pohraniční stráž, která žádost postoupí Ředitelství Cizineckého úřadu. Toto je odpovědné za celé řízení v I. stupni, též posuzuje, zda je za žádost v daném případě odpovědný jiný členský stát ve smyslu Nařízení. Za tím účelem je s žadatelem veden pohovor v mateřském jazyce či jazyce, o němž žadatel prohlásí, že mu rozumí. Pohovor se provádí se zřetelem na zdravotní stav žadatele, pohlaví, s ohledem na to, zda dotčená osoba nepatří do některé skupiny zranitelných osob. Tento úřad též na svých stránkách informuje žadatele o seznamu nevládních organizací. Žadatelé se registrují v jednom ze dvou přijímacích středisek, v nichž mají nárok na sociální a materiální podporu, lékařskou péči či školní vzdělávání. V Polské republice je dále 9 pobytových středisek, provozovaných státem či smluvními partnery, žadatel může být zajištěn v detenčním středisku, doba zajištění může trvat maximálně 6 měsíců. Kromě detence lze využít alternativní opatření, např. kauce. O odvolání rozhoduje Uprchlíká rada ve tříčlenné komisi, která musí vydat rozhodnutí do 30 dnů. Odvolání má odkladný účinek, je možné podat žalobu ke krajskému soudu a mimořádný opravný prostředek k Nejvyššímu správnímu soudu. Žalovaný posléze na str. 4 rozhodnutí ze dne 12. 10. 2016 odůvodnil, že Polská republika není státem, o němž by Evropská unie prostřednictvím svých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora či Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku vydala jakékoliv závazné rozhodnutí pro členské země EU či Rady Evropy, které by deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, dosahující dokonce rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný dále připomíná, že aktuálně např. Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán zodpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951, Newyorského protokolu z r. 1967, vydal stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka, o Polské republice však žádné takové stanovisko vydáno nebylo, neboť se jedná o zem Evropské unie, dodržující právní předpisy a lidská práva, ratifikující a dodržující mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňující činnost právnických osob, které nad dodržováním těchto práv vykonávají dohled. Polská republika je konečně zemí, která přijímá ročně tisíce žádostí uprchlíků o udělení mezinárodní ochrany, tento fakt jistě svědčí o tom, že tito z tamního azylového systému nemají žádné obavy.

Podle čl. 18 nařízení je pak členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě výše uvedeného žalovaný uzavřel, že Polská republika je tak povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Polská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Krajský soud je po přezkoumání a projednání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na vydané vízum Polskou republikou žalobkyni a dobu jeho trvání, je Polská republika státem, příslušným pro věcné projednání její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat a Polská republika se vyjádřila kladně. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu velmi seriózně, posoudil záležitost žalobkyně i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Polská republika je členským státem EU, je povinna postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu meritorně. Žalobkyně se může s případnými problémy obrátit na polské policejní nebo jiné státní orgány. Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobkyně neposkytla žádný důkaz ani relevantní tvrzení o tom, že by v Polské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Žalobkyně pouze zcela obecně uváděla, že z doslechu a neověřených zdrojů dovozuje, že by v Polské republice nemusela být její žádosti věnována patřičná pozornost, myslí si, že Poláci obecně Ukrajincům mezinárodní ochranu neudělují a že ve střediscích může panovat sexuální a genderové násilí. Takový názor však nemůže být důvodem k jakémukoliv zohlednění případného nerespektování Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, které postup pro případ žalobkyně ve svých člancích, jak uvedeno shora, jasně a závazně precizuje. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, a to i na základě zcela aktuálního podkladu, soud pak již jen doplňuje, že ani sám nemá žádné podněty v tomto směru. Krajský soud se za daného stavu věci nemohl zabývat námitkami žalobkyně o tom, že má v ČR přítele a v Polsku nikoho nezná, neboť, jak uvedeno výše, k věcnému projednání udělení mezinárodní ochrany žalobkyni není kompetentní.

Vzhledem k tomu, že soud nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobkyní, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Odměna právního zastoupení soudem ustanovené zástupkyně žalobkyně byla řešena samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 23. leden 2017

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně